

Április 4-e alkalmából kitüntetett csongrádmegyei dolgozók

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa felszabadulásunk nyolcadik évfordulójára alkalmából az alábbi csongrádmegyei dolgozókat tüntette ki kiváló munkájuk jutalmául.

Gál Juszina, Makra András pártfunkcionáriusok, Gyurákovics Joachim sztahanovista tilos (Dél-rost), Schreck János kubikos brigádvezető (65/1 Építőipari Vállalat, Szeged), Papp László sertésgondozó (vásárhelyi Ságvári tsz), Lukács Imre sertésgondozó (makói Tanács tsz), Zákány György sertésgondozó (kúti áll. gazd.), Pátinkó Lajos VB-elnök (Mórahalom), Tóth Szilveszter VB-elnök (Zákány-szék), Török Bálint állandó bizottsági elnök (Szentés), Tamucza János járási VB-elnökhelyettes (Makó), Mérges Sándor kirendeltség vezető (Csongrádmegyei Állat- és Zsirbegyűjtő Vállalat), Hrivnyák Gyula MÁV osztályvezető (Szeged), Kollár Pálné igazgató (Szegedi Ze-

neművészeti Szakiskola), Kiss Jánosné általános iskolai igazgató (Csongrád), Dancsó Imre elnök (szentesi Asztalos KTSZ) és Szabó Jánosné iskolavezető (Makó SZÖ. VOSZ iskola) „Munka Erdemérmét” kapott.

Dr. Czornicz Gábor egyetemi tanárt (szegedi belgyógyászati klinika), Kovács Imre osztályvezetőt (Megyei Tanács) és Tóth Pál tehenészt (szentesi Vörös Hajnal tsz) a „Munka Erdemrend”-del tüntették ki.

Dr. Román József osztályvezető (Megyei Tanács), Öbester István juhász (pankoti állami gazdaság), Balla János elnök (szentesi Felszabadulás tsz), Bene István tehenészt (vásárhelyi tangazdaság), Tóth Mihály osztályvezető (Megyei Tanács) és Balla Mihály igazgató (Hódmezővásárhelyi Üfennartató Vállalat) „Szocialista munkáért” érdemérem kitüntetéssel kapott.

A szími kormány lezárta az ország északi határát a Burmában garázdálkodó csangkaiszista bandák utánpótlásának megakadályozására

Párizs (MTI). Az „AFP” az indiai rádió bangkoki jelentésére hivatkozva közli, hogy a szími kormány lezárta az ország északi határát. A szími kormány ezzel megakadályozza a Burmában garázdálkodó csangkaiszista bandák utánpótlással való ellátását.

A szími kormány egyidejűleg utasította az ország északi határánál szolgálatot teljesítő rendőröket, hogy a csangkaiszistákra szánt szállítmányok feltartóztatására ellenőrizzék a határ feje közelében összes járműveket.

Magyar zenei hét Albániában

Tirana (ATA). Magyarországi felszabadulásának 8. évfordulója alkalmából a tiranai rádióban április 4-ével magyar zenei hét kezdődött. A magyar zenei hét alatt az albán rádióhallgatóknak módjuk nyílik arra, hogy közelebbről megismerkedjenek a magyar zeneszerzők műveivel.

Április 11-én lejár az élőállat-társulásra kapott kedvezmény határideje

A Városi Tanács begyűjtési osztályának dolgozói ezekben a napokban a termelők tervfelbontásának munkálatait végzik. A termelők között azonban számosan akadnak olyanok, kik nem jelennek meg a tanács által kért határidőre. Különösen azok hanyagolják el a megjelenést, akik az élőállatbeadásának teljesítésére társulási kedvezményt kapnak. Töb-

ben már el is vitték társulási lapukat, de mindezt nem hozták azokat kiöltve vissza a begyűjtési osztályra.

A társulás végső határideje április 11. Aki addig nem intézi el a társulást, elveszti társulási kedvezményét és aztán már egész állatot kell beszállíttatnia.

Nagy tervünk éveiben fejlődött

az egyetem Orvosi Vegytani Intézete

Ötvenes tervünk egyetemünk életében döntő fordulatot hozott: azaz, hogy a meginduló szocialista tudomány művelését kormányzatunk fontos kérdésnek tekintette. Ennek eredménye volt az egyetemi dolgozók életszínterének emelése, az intézetek jobb műszerellátása, a nagy építkezések. A dolgozók jobb munkával igyekeztek a kapott támogatást viszonzni és közös összefogás eredményeként ezidőig még soha nem tapasztalt fejlődés mutatkozott.

A sok új és régi nagyobb és kisebb területű intézet közül inkább a kisebb intézetnél szembe-
tűnik a fejlődés.

Az Orvosi Vegytani Intézet például régen semmiféle műszerrel, vagy kísérleti eszközrel nem rendelkezett.

Az intézet berendezése csak akkor kezdődött meg, amikor a Tudományos Tanács támogatására révén Straub professzor megrendelte az első centrifugát. Ezután kormányzatunk anyagi támogatásának és a dolgozók egységes munkájának következtében elérték azt, hogy ma már egyetemünk legjobban felszerelt intézetei közé tartozik.

Az intézet anyagi fejlődése az oktatás fejlődését is lehetővé tette. Az Orvosi Vegytani Intézet terjedelmében egyetemünk egyik legkisebb intézete, azonban évenként mégis 300–350 hallgatót kapja meg a kémiai és biokémiai tudás alapjait. Az intézet dolgozói a hallgatókkal való közös munka, az anyag állandó számonkérése, az egyéni konzultáció és nem utolsósorban a hallgatók tudásának realitás elbírálása vezeti munkájukat. Az eredmények arról tanúskodnak, hogy az intézet oktatói feladatait jól végzik.

Az intézet a legnagyobb létszámú tudományos kör szer-
vezte meg.

Ezzel a munkás-paraszti és értelmiségi származású hallgatóknak megkönnyíti későbbi gyógyítói és kutató munkáját. Az oktató munka kétségtelenül komoly feladatot jelent a dolgozók számára és a jó eredmény annak tudható be, hogy az intézet munkamórája mintaszerű. Évek óta egyetlen dolgozó sem

hiányzott igazolatlanul. A dolgozók közösen és egységesen részt vesznek az intézet munkatervének összeállításában és vállalásait elvégezve egységes irányítással a fejlődést biztosítják.

Az oktató munkával párhuzamosan halad az intézetben a kutató munka is.

Az intézet tudományos profilja biokémiai jellegű és főképp az antibiotikumokkal (penicillin, streptomycin) kapcsolatos elvi kérdések kutatására terjed ki. Az intézet akadémiai kutatási tervének minden témája szorosan kapcsolódik népgazdaságunk ötvenes tervéhez. Ez a tény megköveteli a tervszerű kollektív munkát és ezért az intézetben belül az egyes kérdéscsoportok megoldására kutató-brigádok létesültek.

A kutatási eredmények közül azokat, amelyek gyakorlati szempontból közvetlenül értékesíthetők, az intézet a megfelelő ipari kutató intézetnek adja át.

Az írók hívatása, hogy a társas békéért folyó harcnak egy különleges, nagyhatású fegyvermestert képezzenek. Ez nem valami külön feladata az íróknak, amelyek mellett még külön írók is. Azt mondjuk, hogy a munkás az üzembecsületesen törekszik szaktudása legjavát adni a társas békéért harcol. Ebből az következik, hogy az író is, amikor feladatait becsületesen, tehetséggel, művészettel minden erejével teljesíti, békeharcos.

Ma az íróművészet legfejlettebb, legmagasabbrendű módszere a szocialista realizmus. Mi megköveteljük joggal, hogy íróink a legmagasabbrendű művészi módszerrel dolgozzanak. Hogy ez a módszer mit követel meg az íróktól, azt Sztálin elvtárs 1934-ben, a szovjet írók kongresszusán megmondta: ez a módszer megköveteli az íróktól az élet, a valóság forradalmi fejlődésében való hiteles ábrázolását, mely a dolgozók, az olvasók szocialista szellemében való nevelését kell, hogy szolgálja, hiszen az élet, a valóság fejlődése a szocializmus felé tart.

Amikor a magyar írók a forradalmian fejlődő magyar valóságot, magyar életet hitelesen megjelenítik műveikben, azt is meg kell mutatniuk, hogy a magyar nép úgy dolgozik, hogy munkájával a magyar haza erősítésén keresztül a békéért küzd. Azzal azonban, hogy a békéért küzdő milliókat ábrázolja az író, nem tett meg mindent. Az író nem fényképfelvétőgép. Az írónak magának is állást kell foglalnia, irányítania, nevelnie kell.

A nagy szovjet író Ilja Ehrenburg 1949-ben a Béke Híveinek párizsi világkongresszusán így kezdte beszédét: *Író vagyok. Irodalomról, szavak varázsáról, költésről, írástudásról szeretnék beszélni. Mégis másról kell szólnom: arról a fenyegetésről, mely sötét felhőként tornyosul a világ*

ja át üzemeltetés végett. Eppen ezért az intézet a multban el nem képzelhető tudományos kapcsolatot tart fenn számos akadémiai ipari és egyetemi intézettel és szorosan együttműködve részese egy-egy népgazdasági szempontból fontos feladat megvalósításának és gyógyszerkémiai irányú munkásságának.

Az oktató és kutató munka fejlődésének nagyban hozzájárult a szovjet példa alapján létesített házi mechanikai műhely. Itt a fém és elektromos műszerek nagy részét házilag elkészíthetjük. Az utolsó két év alatt a speciális műszerek egész sora készült el, így Warburg-irradiátor, biofiziológiai készülékek mellett többi rázógép stb. A műszer elgondolások rövid időn belül megvalósítása és gyakorlati alkalmazása nagymértékben elősegítette azt, hogy újító- és talárazkodási mozgalom szempontjából is az Orvosi Vegytani Intézet az élvonalon halad.

Domonkos József

Az írók feladatai a békeharcban

Írta és a Városi Békébizottság és a Magyar Írók Szegedi Csoportja által rendezett vasárnapi békematinén elmondta Nacsády József egyetemi tanársegéd.

István. Erről beszélnek, mert új barbár fenyegetnek minket, ami drága nekem... Szabad-e most másról beszélni? Gyermekünk, mindennapi kenyerünk, kultúránk sorsa függ attól, hogy meg tudjuk-e védeni a békét, vissza tudjuk-e venni az új barbárok rohamát.

Ez tehát a kérdés: szabad-e másról beszélni? A felelet pedig írók és munkások, férfiak és nők felelete: nem szabad! Az író pedig beszéljen gyermekeinkről, munkáinkról, kultúránkról, értékeinkről, melyet a háború borzalmai fenyegetnek. Beszéljen arról, hogy kik fenyegetik kívülről és határainkon belülről. Beszéljen arról, hogy hogyan akadályozhatjuk meg a háborús mesterkedések sikerét. Mutassák meg a hanyagság és felületesség, az egyéni önzés és kénelenség biztonságunkat aláaknázó következményeit.

Ilja Ehrenburg szavai mögött a nagy művészek magatartásának logikája áll. Az igazi író a „lélek mértéke” — mondta Sztálin elvtárs. S mint hivatását szerető mérnöknek, szenvedélyesen szeretnie kell az íróknak az embert. Minden egyes embert és az emberiséget. Az igazi szeretet pedig elszánt és harcra késztet, mint az anya szeretete gyermeke iránt, aki gyűlöli mindazt, ami szerettei boldogságát, jövőjét fenyegeti.

Ez a harc az emberiség jövőjének áldozatos szolgálata a magyar irodalom legnagyobb, legszebb öröksége. Zrínyi, Csokonai, Petőfi, Arany, Mikszáth, Ady, Móricz, József Attila mindeneszer sora azt bizonyítja, hogy népük, hazájuk, az emberiség egészének sorsa iránt felelősek érezték magukat, éppen azért, mert

Beszélő tények

AZ ELMULT politikai rendszer, Horváth úri Magyarország jóformán semmit sem törődött szociális kérdésekkel, például a megrokkant, vagy a nincstelen, a munkában megöregedett dolgozókkal sem. A koldusok serege járta a házakat vagy az utcákon kéregetett.

Az úgynevezett „szeretetházban”, ahová még protekció árán is nehezen lehetett bejutni, sany-
jódtek az öregek az apácák „gondoskodása” alatt, akik még a levegőt is sajnálták a gondozottaktól.

A népkonyhák előtt hosszú sorokban álltak a rászorultak azért, a igény kérésért, melynek ellenértékét ledolgoztatták velük. Szegény és megalázottság volt a mult rendszer „gondozottjainak” sorsa is.

A „Délmagyarország” 1941 július hó 2-ai számában írta, hogy a népkonyhák inszessége panaszszal fordultak a polgármesterhez. A cikkben a többi között a következők olvashatók: „A küldöttség tagjai elmondták, hogy a népkonyhán kiszolgáltattott ebédhez, melynek ellenértékét ledolgozzák, három napja nem kapnak kenyeret. Kérték, hogy a kenyéradagokat állítsák vissza, valamint állítsák vissza azt a 3 pengő élelem-pótlékot, melyet eddig minden 14 ledolgozott nap után utaltak ki számukra, de amelyet körülbelül egy évvel ezelőtt megvonlák.”

Az ilyen kérelmek sorsa tudjuk, mi lett.

A MAI szociális otthonokban

népi demokráciánk társadalmi rendszere emberhez méltó bánásmódot és életet biztosít a gondozásra szorulóknak. Megfelelő szállást, kosztot, ruhát és szórakozási lehetőségeket kapnak a szociális otthon lakói Szegeden is.

A szociális otthonok lakóinak nagyrésze 70–80 éves vagy alig fiatalabb. Napi háromszori étkezést kapnak, ezenkívül ruhát (külön kimenő ruhájuk van), cigarettát stb. Valamennyien külön szobákkal is rendelkeznek, amit tetszésük szerint költenek el.

A szálláshelyen lévő szobákban kórházi tisztaság van. A padlón szőnyeg, az ágyakban tisztahuzatú tolpárna és dunna. A konyha és a szobák is tiszta. A gondozottakkal való bánásmód mindenben megelégedést kelt. Ezt mondja el Török György 79 éves gondozott is, ki most kapott mulat.

Mostani megváltozott életük-ről beszélnek a Reibl-testvérek is. Elmondják, hogy míg a Berlini-krt-i szegényházban voltak az apácák keze alatt, az udvarra sem mehettek le beszélgetni.

Szórakozásra külön lehetőségek van a gondozottaknak. Üzenet- és kultúrcsoportok kultúrnapjait adnak számukra. Az olvasóteremben olvasnak, sakkoznak vagy kint a kertben a virágok közt töltik idejüket. A szociális otthon lakói halás szívvel közzö-
nik meg pártunknak és szocialista társadalmi rendszerünknek mindazt, amit értük tesz.

A titóista szakszervezetek működésének „eredményei”

A napokban hírek érkeztek Belgrádból a titóista szakszervezetek központi tanácsai működésének legújabb „eredményeiről.”

A titóista szakszervezetek központi tanácsának legutóbbi, XII. plenáris ülése elfogadta a szakszervezetek átszervezését a gyarmatosított amerikai imperializmus érdekeinek megfelelően. Bozsi-csevis, egyik hírhedt titóista szakszervezeti vezető akkor ki is jelentette, hogy „a szakszervezeti szervek a jövőben nem foglalkoznak a dolgozók életkörülményeivel, de életszínvonalukkal sem...”

A Belgrádból érkezett hírek megmutatják, hogy Bozsi-csevis úr és társai be is váltották, amit ígértek. Az üzemekben még a legelemibb munkavédelmi intézkedéseket sem hajtják végre.

Az 1953. évi „szociális terv” értelmében a béreket tovább csök-

kenték Jugoszláviában. Ez az üzletkedés a jugoszláv dolgozók amúgyis szűkös bérének további 20–30 százalékos csökkenését jelent. Szociális kiadásokra a titóista költségvetésnek mindössze 3,8 százaléka jut.

Mire használják fel hát a szakszervezeteket Jugoszláviában? Elsősorban arra, hogy erőszakosan elhurcolják a munkásokat és parasztokat úgynevezett „önkéntes” munkára. A boszniai, szlovéniai és horvátországi bányákba eddig 450 000 embert hajtottak.

A jugoszláv dolgozók ma már világszerte látják, hová vezet a fasiszta szakszervezeti fökolompok tevékenysége. A gyárak és bányák dolgozói a harc minden eszközét felhasználják arra, hogy megghússák a szakszervezetek katasztrófa politikáját.

evtársat, a Sztálin-díjas író. Az íróinkban élő felelősségtudatnak többször meg kell nyilatkoznia és olyan formában, hogy kifejezetten a békéért folyó harcról szóljanak írásuk. Ehhez még jobban meg kell ismerniük magát a béke mozgalmát városunkban. Az Írószövetség szegedi csoportja munkaterv szerint járja üzemeinket, környező falvainkat, hogy megismerkedjen, állandó szoros kapcsolatban legyen a dolgozókkal. Ez nagyon fontos. Azonban arra kell törekedniük íróinknak, hogy ezek a látogatások egyre inkább többet jelentsenek, mint egy-egy formális könyvankét vagy látogatás. Legyen — többnyire fiatal, diáki íróinknak — egyénenként is sok-sok személyes munkás, dolgozó paraszt, értelmiségi ismerőse, akiket gyakran találkoznak, s akiknek megismerik gondolkodását, életét, békévégyát. Meg kell ismerniük a kiváló békeharcosokkal, Szeged békéért harcoló dolgozóinak életével, hogy becsületes felelősségtudatuk friss élményeken keresztül igényes művészi munkában nyilatkozzék meg. Csak így tudják igazán teljesíteni a szocialista író feladatát: úgy ábrázolni a forradalmian fejlődő valóságot, hogy elő is mozdítsák magát a fejlődést, segítsenek megvédeni a háború borzalmaiktól fejlődő, épülő hazánkat.

A földkerekség minden lakója érzi a háború fenyegető veszélyét és az egyszerű emberek harcát a szörnyű veszély ellen páratlan méretekkel öltözt. Amerika felelőtlen üzletemberei tizszeresére fokozták a háborús készülődést, beszédeik egyre cinikusabbakká lesznek. Velük szemben egyre inkább tettek van szükség. A felkeltet utat mutatnak Sztálin elvtárs tanításai és a szovjet nép példája. A mi teink között első-sorban ott kell lenniük íróink példamutató kiállításainak. — Ott is lesznek.